

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 18, 2018

Nummer 18, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:1756](#) 25-04-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:1354](#) 23-04-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:3696](#) 09-04-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:1436](#) 04-04-2018

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:3593](#) 30-04-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:1486](#) 26-04-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:1896](#) 26-04-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:3379](#) 26-04-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:4948](#) 26-04-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:1838](#) 25-04-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:3365](#) 25-04-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:1664](#) 25-04-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:2007](#) 25-04-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:3931](#) 24-04-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:1971](#) 24-04-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:3856](#) 23-04-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:2907](#) 23-04-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:2624](#) 23-04-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:4672](#) 19-04-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:2223](#) 10-04-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:3124](#) 21-02-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:3670](#) 15-02-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:3123](#) 14-02-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:2389](#) 26-01-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:4865](#) 16-01-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:5839](#) 18-10-2017

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2018:232](#) 24-04-2018

Annotatie

[Moet de deelgeschilrechter beslissen wanneer beide partijen dat verzoeken?](#)

mr. Y. Bosschaart

RECHTSPRAAK

Vordering in kort geding van bewindvoerder/mentor tot teruggeleiding 88-jarige licht dementerende vrouw vanuit Thailand naar haar woning in Wormer, van waaruit haar zoon haar zonder toestemming van de bewindvoerder had meegenomen, wordt toegewezen. Handelen van zoon is onrechtmatig, alleen al omdat hij zijn moeder onttrekt aan het beschermingsregime en de wettelijke regels die ter zake van dat regime zijn gesteld volledig doorkruist.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:3593

Zaaknummer: C/15/271103 / KG ZA 18-165

Rechters: A.H. Schotman

Advocaten: M.G.C. Smit en H.J. Oosterhagen

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting en wederrechtelijke vrijheidsberoving door slachtoffer naar haar woning te volgen en haar onder dreiging van een mes enkele uren in haar woning op te sluiten en haar hier meermalen te verkrachten. Toewijzing verscheidene materiële schadeposten aan slachtoffer, waaronder kosten in verband met verhuizing en medische kosten. Afwijzing gevraagde vergoeding voor gederfd woongenot. Toewijzing € 25.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:3379

Zaaknummer: 10/660123-17

Rechters: P. van Dijken, J. de Lange en S.E.C. Debets

Advocaten: T. Urbanus en R. Korver

Wetsartikelen: 242 Sr, 282 Sr, 312 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door slachtoffer met een (drink)glas in de nek te steken toen slachtoffer tussenbeide wilde komen omdat verdachte ruzie had met iemand anders. 25-jarige slachtoffer zal daardoor last houden van trauma's en moeten leven met de als gevolg van het (halsspier)letsel opgelopen beperkingen. Toewijzing € 8.500 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:1896

Zaaknummer: 05/740512-17

Rechters: J.M. Klep, G. Noordraven en F.M.A. 't Hart

Advocaten: J. Steenbrink

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het uitbuiten van zes vrouwen in de prostitutie (mensenhandel). Verdachte heeft misbruik gemaakt van hun kwetsbare positie en van zijn uit de feitelijke omstandigheden voortvloeiend overwicht. Toewijzing immateriële schadevergoedingen van verschillende bedragen, variërend van € 750 tot € 10.000, aan slachtoffers.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:4948

Zaaknummer: 09/767344-15, 09/765016-16 en 09/766067-16 (gev. ttz)

Rechters: G.J. Schiffers-Hanssen, C.W. de Wit en R.G.C. Veneman

Advocaten: B. Kizilcak

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling met de dood als gevolg, door slachtoffer tijdens een ruzie in een café hard en onverwacht tegen het hoofd te slaan. Door nabestaanden gevorderde immateriële schadevergoedingen in verband met affectieschade worden gezamenlijk besproken. Rechtbank kan en zal niet anticiperen op de Wet vergoeding van affectieschade en wijst de vorderingen derhalve af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:3365

Zaaknummer: 10/650036-17

Rechters: N. Doorduijn, G.M. Munnichs en W.L. van der Bijl-de Jong

Advocaten: Ö Saki

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot moord door vuurwapen op slachtoffer te richten en dit vervolgens proberen door te laden, terwijl dit laatste mislukt is. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding aan slachtoffer: gevorderde € 7.500 minus kosten contributies taekwondo, kosten weekend weg met hele gezin om te ontspannen en kosten installatie camera voor veilig gevoel, nu deze kosten niet als immateriële schade kunnen worden aangemerkt, aldus het hof. Het hof is van oordeel dat voor het overige de behandeling van de vordering een onevenredige belasting van het strafgeding zou opleveren, aangezien onder meer niet op eenvoudige wijze vast te stellen is het rechtstreeks verband tussen het bewezenverklaarde en de overige gevorderde schade.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 25-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:1756

Zaaknummer: 20-003334-16

Rechters: M.J.H.J. de Vries-Leemans, M.L.P. van Cruchten en E.F.G.M. Gelderman

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag en mishandeling, door in Oss slachtoffer 1 met een mes door het hart en in de linkerlong te steken waardoor slachtoffer 1 is overleden en slachtoffer 2 op de keel te drukken en met haar hoofd tegen de muur te stoten. De benadeelde partijen worden niet-ontvankelijk in de vorderingen verklaard voor zover die vorderingen betrekking hebben op vergoeding van affectieschade. Inwerkingtreding nieuwe wet is bepaald op 1 januari 2019, dus op dit moment bestaat er nog geen wettelijke basis voor vergoeding van affectieschade.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 25-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:2007

Zaaknummer: 01/865053-17

Rechters: M.A. Waals, A.M. Kooijmans-de Kort en E.W. van den Heuvel

Wetsartikelen: 287 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Afwijzing verzoek om causaal verband tussen verkeersongeval en schade vast te stellen enkel op basis van medische informatie uit behandelend circuit. Verzoek benoeming deskundige kan niet in deelgeschil (verzoek tijdens mondelinge behandeling). Rechtbank benadert zelf een van de door partijen voorgestelde deskundigen. Afwijzing nader voorschot, onder andere vanwege onduidelijkheid over causaal verband. Kosten deelgeschil niet redelijk voor zover deze betrekking hebben op verzoek over causaal verband en voorschot.

Verzoekster is een verkeersongeval overkomen waarbij zij, rijdend in haar auto, aan de linkerkant is aangereden door een andere automobilist, die met een snelheid van 115 tot 120 km/uur, zowel links als rechts, andere weggebruikers inhaalde. Univé heeft als WAM-verzekeraar van de automobilist aansprakelijkheid erkend voor de schade die het gevolg is van het ongeval dat verzoekster is overkomen.

In het onderhavige deelgeschil verzoekt verzoekster de rechtbank onder meer om voor recht te verklaren dat de klachten van verzoekster in causaal verband staan met het ongeval, om een van de door verzoekster voorgedragen psychiaters te benoemen als onafhankelijke deskundige en om te bepalen dat Univé nader moet bevoorschotten.

Wat betreft het causaal verband overweegt de rechtbank het volgende. De rechtbank is van oordeel dat op basis van de medische informatie waarnaar verzoekster verwijst niet kan worden geconcludeerd dat sprake is van causaal verband tussen het ongeval en de gestelde klachten van verzoekster. Die medische informatie is namelijk afkomstig uit de behandelende sector. Als er discussie is over het causaal verband, zoals hier het geval is, moet er objectief onderzoek gedaan worden. Daaraan is niet (geheel) voldaan. Op dit moment is derhalve nog geen duidelijkheid over de klachten die kunnen worden toegeschreven aan het ongeval, terwijl binnen de deelgeschilprocedure geen ruimte bestaat voor uitgebreide bewijslevering. Het verzoek om het causaal verband tussen klachten en ongeval vast te stellen zal daarom

worden afgewezen.

Het verzoek om een deskundige te benoemen valt niet binnen de deelgeschilprocedure. Dit verzoek is tijdens de mondelinge behandeling echter gewijzigd in het verzoek te beslissen welke deskundige het gezamenlijk te entameren psychiatrisch onderzoek zal gaan verrichten. De rechtbank benadert zelf een door partijen voorgestelde deskundige. De rechtbank verzoekt verzoekster zo snel mogelijk aan deze deskundige kenbaar te maken of de voor haar gereserveerde datum schikt.

Het verzoek tot bevoorschotting wordt afgewezen. Omdat het causaal verband niet kan worden vastgesteld, bestaat te weinig duidelijkheid over de omvang van de aan het ongeval toe te rekenen schade. Voor nadere bewijslevering is in een deelgeschilprocedure geen plaats. De rechtbank kan dus niet vaststellen dat verzoekster een vorderingsrecht heeft dat het reeds verstrekte voorschot overschrijdt.

Voor wat betreft de buitengerechtelijke kosten wordt € 5.000 (van de verzochte € 70.000) toegewezen in verband met nog te verrichten psychiatrische expertise. De kosten voor het deelgeschil acht de rechtbank niet redelijk voor zover deze betrekking hebben op het verzoek over causaal verband en voorschot: op basis van de huidige stand van de rechtspraak in deelgeschillen is van deze verzoeken inmiddels wel duidelijk dat een en ander wordt afgewezen als daaraan geen objectief medisch rapport ten grondslag ligt, aldus de rechtbank. De rechtbank is echter niet van oordeel dat sprake is van een volstrekt onnodig of onterecht ingediend verzoek, waardoor Univé wel wordt veroordeeld in de kosten van het deelgeschil.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:1838

Zaaknummer: C/16/450898 / HA RK 17-275

Rechters: P. Krepel

Advocaten: A. Boulogne en M.T. Spronck

RECHTSPRAAK

Verzekeraar betaalt naar aanleiding van verkeersongeval voorschotten uit op verkeerde bankrekening. Advocaat niet aansprakelijk, nu eiser geen schade heeft geleden en eiser een vaststellingsovereenkomst heeft getekend waarmee hij niet alleen jegens verzekeraar maar ook jegens advocaat akkoord is gegaan met het definitieve resultaat.

Eiser is betrokken geweest bij een verkeersongeval, als gevolg waarvan hij letselschade heeft geleden. Verzekeraar Delta Lloyd heeft aansprakelijkheid voor de schade van eiser als gevolg van het ongeval erkend. Eiser is juridisch bijgestaan door gedaagde. Eiser heeft in verband met te verrichten betalingen zijn bankrekeningnummer (hierna: het oude bankrekeningnummer) doorgegeven aan Delta Lloyd. Deze bankrekening is enkele jaren later opgezegd en op naam van een andere persoon komen te staan. Delta Lloyd heeft bedragen overgemaakt op het oude bankrekeningnummer, toen dat al niet meer aan eiser toebehoorde.

Eiser vordert in deze procedure veroordeling van gedaagde om aan eiser te voldoen primair: € 22.500 in hoofdsom, subsidiair: € 20.000 in hoofdsom. Ter onderbouwing van die vordering stelt eiser dat gedaagde jegens eiser toerekenbaar is tekortgeschoten in de nakoming van de verplichtingen ingevolge de tussen partijen gesloten overeenkomst, althans dat gedaagde onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld.

De kantonrechter overweegt dat het in dit geschil draait om het antwoord op de vraag of eiser aanspraak heeft op schadevergoeding van gedaagde, in verband met het feit dat Delta Lloyd voorschotten heeft uitbetaald op een rekening die niet meer bij eiser in gebruik was. De kantonrechter beantwoordt die vraag ontkennend. Tussen partijen staat vast dat eiser zelf zijn rekeningnummer aan Delta Lloyd bekend heeft gemaakt en dat het op zijn weg had gelegen een wijziging in die gegevens door te geven. Gedaagde wist dat eiser eerder betaling had ontvangen van Delta Lloyd en hij kon er, zonder bericht van eiser, niet op bedacht zijn dat de bankgegevens van eiser waren veranderd. Er valt naar het oordeel van de kantonrechter wel wat aan te merken op de zorgvuldigheid in dienstverlening die gedaagde jegens zijn cliënt heeft betracht, nu gedaagde nooit navraag heeft gedaan bij Delta Lloyd naar de betaalde voorschotten, terwijl eiser wel aan gedaagde kenbaar had gemaakt dat hij de voorschotten niet

had ontvangen. Maar of gedaagde daarmee onrechtmatig heeft gehandeld of wanprestatie heeft gepleegd, kan naar het oordeel van de kantonrechter in het midden blijven om de volgende twee redenen. Ten eerste heeft gedaagde een gunstig resultaat bereikt voor eiser. Alle reeds ontvangen voorschotten werden bij de slotuitkering van het totaalbedrag afgetrokken, wat betekent dat de slotuitkering lager was geweest als eiser de misgelopen voorschotten wél had ontvangen. Daaruit volgt, naar het oordeel van de kantonrechter, dat eiser geen schade heeft geleden als gevolg van de misgelopen voorschotten (hij heeft namelijk uiteindelijk het totaalbedrag ontvangen zonder aftrek van de voorschotten). Ten tweede heeft eiser een aantal jaar geleden een vaststellingsovereenkomst getekend en daarmee is hij niet alleen jegens Delta Lloyd, maar ook jegens gedaagde akkoord gegaan met het definitieve resultaat. Onder die omstandigheden hoefde gedaagde er geen rekening meer mee te houden dat eiser, ondanks zijn uitingen van tevredenheid en instemming met de dienstverlening in zijn geheel en het daarmee bereikte resultaat, ruim vier jaar later toch nog bezwaren zou gaan ontwikkelen tegen een bepaald detail in die dienstverlening. Bovendien heeft eiser zijn bezwaren pas geuit toen gedaagde aan de bereikte resultaten niets meer kon veranderen. De kantonrechter wijst de vorderingen van eiser af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:1664

Zaaknummer: 5779893

Rechters: F.C. Burgers

Advocaten: BASO Juridisch Advies en C.B. Tolman

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door slachtoffer op nieuwjaarsochtend te slaan en schoppen tegen het lichaam (inclusief zijn hoofd). Overwegingen omtrent ontvankelijkheidscriterium benadeelde partij. Geen sprake van eigen schuld in de zin van artikel 6:101 BW (noodweerexcesverweer verworpen). Door benadeelde partij aangehaalde uitspraak vertoont verschillen met huidige zaak, maar gevorderd bedrag immateriële schadevergoeding (€ 2.750) wel voor toewijzing vatbaar.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:3931

Zaaknummer: 03/659002-18

Rechters: C. Wapenaar, E.H.A.F.M. Krol en A.M. der Koster-van Linden

Advocaten: E.H.C.K. Reijans

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeval waarbij werknemer van steiger valt. Exploitant van horecabedrijven op luchthaven heeft werkgever ingeschakeld om een ruimte van de luchthaven te verbouwen en werkgever heeft werknemer ingezet voor deze werkzaamheden. Werkgever aansprakelijk voor schade als gevolg van val, nu geen sprake is van bewuste roekeloosheid of opzet. Exploitant niet (ook) aansprakelijk voor schade, nu werkzaamheden door werkgever zelfstandig werden uitgevoerd.

AAA exploiteert de Airport Reina Beatrix in Aruba. Met AHI heeft zij een overeenkomst gesloten waarbij aan AHI meerdere ruimtes in het luchthavengebouw, waaronder de zogenoemde VIP-ruimte, in concessie worden gegeven voor de uitgifte van eet- en drinkwaren. AHI heeft met werkgever 1 een overeenkomst tot aanneming van werk gesloten voor de verbouwing van de VIP-ruimte. Verzoeker was werkzaam voor werkgever 1. Tijdens het uitvoeren van de werkzaamheden aan het plafond van de VIP-ruimte is verzoeker van een steiger gevallen. Hij heeft daarbij ernstig hoofdletsel opgelopen.

Verzoeker vordert dat voor recht wordt verklaard dat verweerders (AHI, AAA en werkgever 1) hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het ongeval dat verzoeker is overkomen en dat verweerders worden veroordeeld tot betaling van zijn daaruit voortvloeiende schade. Daarnaast vordert hij een voorschot op die schade, door ieder der verweerders hoofdelijk te voldoen, van Afl. 40.000.

Het Gerecht overweegt met betrekking tot de aansprakelijkheid van werkgever 1 dat het ongeval dat verzoeker is overkomen primair moet worden beoordeeld aan de hand van artikel 7A:1614x BW, dat sinds 2014 gelijkluidend is aan het in Nederland geldende artikel 7:658 BW. Het Gerecht overweegt voorts dat vaststaat dat sprake is van een ongeval tijdens de uitoefening van de werkzaamheden van verzoeker, waardoor in beginsel de aansprakelijkheid van de werkgever is gegeven. Verweerders doen een beroep op eigen schuld van verzoeker, maar het Gerecht oordeelt dat dit verweer niet slaagt. Het Gerecht kan uit de

getuigenverklaringen niet als vaststaand afleiden dat verzoeker op een bankje stond toen hij is gevallen, nu zowel hijzelf als de supervisor verklaren dat hij op de loopplank stond. Maar zelfs als moet worden aangenomen dat hij wel daarop stond, dan levert dat geen bewuste roekeloosheid op. Immers, de supervisor heeft kennelijk gezien dat het bankje op de steiger stond, maar heeft enkel gewaarschuwd. Enkel waarschuwen is onvoldoende indien sprake is van een potentieel gevaarlijke situatie. Het Gerecht concludeert dat het beroep op bewuste roekeloosheid moet worden verworpen en tevens dat werkgever 1 niet heeft aangetoond dat zij voldaan heeft aan de op haar rustende zorgplicht. Dit betekent dat zij voor de door verzoeker geleden schade aansprakelijk is.

Met betrekking tot de aansprakelijkheid van AHI en AAA overweegt het Gerecht als volgt. Aan de vereisten van artikel 7A:1614x BW is niet voldaan. AHI heeft immers onweersproken gesteld dat zij zich bezighoudt met het exploiteren van horecabedrijven op de luchthaven. Naar het oordeel van het Gerecht was er een overeenkomst tot aanneming van werk gesloten met werkgever 1, die door deze laatste zelfstandig werd uitgevoerd. Dit betekent dat AHI niet kan worden aangesproken op grond van artikel 7A:1614x lid 5 BW. Hetzelfde geldt voor AAA. Dit leidt ertoe dat de vorderingen van verzoeker op AHI en AAA worden afgewezen.

Het Gerecht oordeelt dat in deze fase van het geschil voldoende vaststaat dat verzoeker (ernstige) gevolgen ondervindt van het hem overkomen ongeval. In hoeverre zijn huidige klachten volledig zijn toe te rekenen aan het ongeval, dient in de schadestaatprocedure aan de orde te komen. Het Gerecht acht wel een voorschot (op zowel de materiële als de immateriële schade) op zijn plaats. Het Gerecht veroordeelt daarom werkgever 1 thans tot betaling van een voorschot van Afl. 20.000.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 24-04-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2018:232

Zaaknummer: E.J. 1519 van 2017 (AUA201701544) en AR 244 van 2017 (AUA201700391)

Rechters: J. Sap

Advocaten: Chr Lejuez, P.A.J. van der Biezen, D. Canwood, D.C. Lopez Paz en J.M. de Cuba

Wetsartikelen: 7A:1614x BW (Arubaans recht)

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het plegen van ontuchtige handelingen met drie minderjarigen en voor het vervaardigen en verzamelen van kinderpornografisch materiaal. Twee van de slachtoffers wordt een immateriële schadevergoeding van € 2.500 toegekend. Aan het derde slachtoffer wordt een immateriële schadevergoeding van € 7.500 toegekend.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 24-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:1971

Zaaknummer: 01/879871-17

Rechters: J.G. Vos, R. van den Munckhof en W. Heijninck

Wetsartikelen: 244 Sr, 247 Sr en 248 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting van twee ex-partners. Begroting immateriële schadevergoedingen: bij slachtoffer 1 let rechtbank voornamelijk op het geweld en het uiterst pijnlijke letsel waarmee de verkrachting gepaard is gegaan en bij slachtoffer 2 houdt rechtbank rekening met het feit dat slachtoffer 2 tweemaal is verkracht en dat één verkrachting in het bijzijn van haar zoontje heeft plaatsgevonden: toewijzing € 15.000 immateriële schadevergoeding aan beide slachtoffers.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:2624

Zaaknummer: 13/650074-17

Rechters: W.M.C. van den Berg, P.L.C.M. Ficq en R. Robroek

Advocaten: B. Roodveldt en C.M. Sent

Wetsartikelen: 242 Sr

RECHTSPRAAK

Beschuldiging seksueel wangedrag. Tussenbeschikking naar aanleiding van verzoek voor voorlopig getuigenverhoor. Verzoeker stelt dat zijn ex-werkgevers zich niet als goed werkgevers hebben gedragen door in hun verklaringen zonder nader onderzoek partij te kiezen voor de betrokkene, die verzoeker heeft beschuldigd van seksueel wangedrag in het kader van de #MeToo-discussie. De door de ex-werkgevers aangedragen argumenten zijn thans onvoldoende om het verzoek af te wijzen, aldus de rechtbank. Volgt toewijzing verzoek.

Deze procedure betreft een tussenbeschikking naar aanleiding van een verzoek voor een voorlopig getuigenverhoor. Aanleiding voor het verzoek vormen verklaringen in oktober 2017 van twee voormalige werkgevers van verzoeker naar aanleiding van publicaties door een betrokkene, eveneens een ex-werknemer van deze werkgevers. In die publicaties beschuldigt de betrokkene verzoeker ervan zich in 2002, in een periode waarin beiden betrokken waren bij de opnamen van een televisieprogramma, schuldig te hebben gemaakt aan seksueel wangedrag. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat de ex-werkgevers zich niet als goed werkgevers hebben gedragen door in hun verklaringen uit oktober 2017 zonder nader onderzoek partij te kiezen voor de betrokkene die hem heeft beschuldigd. Verzoeker wenst aan een aantal getuigen, waaronder de betrokkene die hem heeft beschuldigd en derden met wie beiden in 2002 hebben samengewerkt, vragen te stellen om te onderzoeken of er gronden zijn tot het instellen van een bodemprocedure tegen de ex-werkgevers.

In de beslissing wordt aan de hand van de maatstaven voor het toe- of afwijzen van een dergelijk verzoek beslist dat de door de ex-werkgevers aangedragen argumenten op dit moment onvoldoende zijn om het verzoek af te wijzen. Dat geldt zowel voor het argument dat verzoeker en de betrokkene over en weer aangifte bij de politie hebben gedaan, als voor het argument dat verzoeker met name een geschil heeft met de betrokkene en een derde die hem hebben beschuldigd, als voor het argument dat sommige getuigen die verzoeker wil horen niet betrokken zijn geweest bij de verklaringen door de ex-werkgevers uit oktober 2017. Omdat de beschuldigingen tegen verzoeker expliciet zijn geplaatst in het kader van #Me-Too wordt

tevens geoordeeld dat vragen aan getuigen die betrokken zijn geweest bij de opnamen van het televisieprogramma in 2002 wel relevant kunnen zijn. Ook wordt van belang geacht dat de door verzoeker geformuleerde vragen geen betrekking hebben op het incident uit 2002 waarvan de betrokkene verzoeker beschuldigt.

De betrokkene die de beschuldigingen heeft geuit en een derde die verzoeker eveneens aansprakelijk heeft gesteld, worden als belanghebbenden aangemerkt. De belanghebbenden worden in de gelegenheid gesteld om zich uit te laten over het verzoek voordat daarop wordt beslist.

Tevens wordt overwogen dat het, ter vermijding van schade aan alle bij de kwestie betrokken personen door onnodige juridische procedures, van belang is dat alle relevante feiten en omstandigheden zo duidelijk mogelijk worden. Daarom worden alle in het verzoek genoemde getuigen verzocht om de in het verzoek genoemde vragen schriftelijk te beantwoorden, waarna verzoeker zich kan uitlaten of het verzoek wordt gehandhaafd, gewijzigd of ingetrokken. Indien het verzoek niet wordt ingetrokken zal een mondelinge behandeling worden gehouden waarin verzoeker, de ex-werkgevers en de belanghebbenden zich kunnen uitlaten vóórdat een definitieve beslissing zal worden genomen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:2907

Zaaknummer: 6586503 EA VERZ 18-39

Rechters: C.L.J.M. de Waal

Advocaten: M.A.M. Euverman, B.T. Craemer en N.J.P. Miltenburg

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte is in het holst van de nacht door het raam van slachtoffer naar binnen geklommen om vervolgens, terwijl slachtoffer (diep) in slaap was, seksuele handelingen met haar te verrichten. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 8.000) aan slachtoffer. In het bijzonder is hierbij rekening gehouden met de fysieke en psychische gevolgen bij de benadeelde partij als gevolg van het bewezenverklaarde.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:1354

Zaaknummer: 23-002515-16

Rechters: G.M. Boekhoudt, G. Oldekamp en M.L.M. van der Voet

Wetsartikelen: 243 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling door met een (gebroken) glas in de bovenarm en het gezicht van slachtoffer te slaan, waardoor slachtoffer een blijvend (zichtbaar) litteken in het gezicht heeft opgelopen. Toewijzing verscheidene materiële schadeposten, waaronder kosten huishoudelijke hulp. Behandeling vordering ter zake posten medische kosten en verlies arbeidsvermogen onevenredige belasting strafgeding, dus in zoverre niet-ontvankelijk. Toewijzing € 5.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer (aansluiting bij ANWB Smartengeldgids).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:3856

Zaaknummer: 03/700485-17

Rechters: A. Snijders, B.G.L. van der Aa en J.S. Holthuis

Advocaten: L.J.L.M. Dacier

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Verzoek tot verwijdering dan wel afscherming van URL's die voortkomen uit Google-zoekopdrachten op naam van verzoekers, afgewezen. Verzoekers hebben niet of onvoldoende aangetoond dat de weergave van de URL's in de zoekresultaten op de namen van verzoekers onnauwkeurig, ontoereikend, niet of niet meer ter zake dienend of bovenmatig zijn voor de doeleinden van de verwerking door Google dan wel dat sprake is van bijzondere persoonlijke omstandigheden op grond waarvan verzet tegen deze verwerking van persoonsgegevens moet slagen.

In december 2013 heeft de Vereniging tegen de Kwakzalverij (hierna: de vereniging) een artikel gepubliceerd over verzoekers, dat gedeeltelijk onjuiste informatie bevatte. Zo schreef de vereniging dat verzoekers (in hun hoedanigheid van ondernemer respectievelijk arts) nauw betrokken zijn bij bepaalde fondsen, terwijl deze betrokkenheid in die mate niet feitelijk kan worden aangetoond. De Rechtbank Amsterdam heeft de vereniging daarop veroordeeld tot het plaatsen van een rectificatie voor die artikelen. Namens verzoekers is vervolgens op basis van de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) en het *Costeja*-arrest bij Google een verzoek ingediend tot verwijdering van URL's uit de zoekresultaten in de zoekmachine, die verwezen naar het artikel zonder de rectificatie. Dit verzoek is door Google afgewezen.

Verzoekers verzoeken de rechtbank om Google te bevelen om de URL's die voortkomen uit de zoekopdracht naar de namen van verzoekers in de zoekmachine uit de zoekresultaten te verwijderen dan wel af te schermen. Verzoekers stellen hiertoe dat hun eer en goede naam ernstige schade wordt toegebracht en dat zij in hun privéleven dagelijks geconfronteerd worden met de belastende informatie.

De rechtbank is van oordeel dat verzoekers, bij gemotiveerde betwisting daarvan door Google, niet of onvoldoende hebben aangetoond dat de weergave van de URL's in de zoekresultaten op de namen van verzoekers onnauwkeurig, ontoereikend, niet of niet meer ter zake dienend of bovenmatig zijn voor de doeleinden van de verwerking door Google dan wel dat sprake is

van bijzondere persoonlijke omstandigheden op grond waarvan verzet tegen deze verwerking van persoonsgegevens moet slagen.

De inmenging in de grondrechten van verzoekers door Google is gerechtvaardigd door het overwegende belang dat het publiek erbij heeft dat toegang tot deze informatie beschikbaar en vindbaar blijft en (daarmee) het belang van Google om de desbetreffende zoekresultaten te kunnen (blijven) aanbieden.

De slotsom is dat Google in redelijkheid het verzoek om de URL's te verwijderen of af te schermen heeft kunnen afwijzen. Het verzoek van verzoekers zal daarom worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:4672

Zaaknummer: C-09-538433-HA RK 17-418

Rechters: G.H.I.J. Hage, M.L. Harmsen en H.J. van Harten

Advocaten: C.J. Nierop, A. Strijbos en R.D. Chavannes

RECHTSPRAAK

Eindbeschikking in deelgeschil. Man die in opdracht van zijn werkgever in het buitenland verblijft en aldaar wordt gebeten door een hond, loopt rabiës op en overlijdt aan de gevolgen hiervan. Eigen schuld (85%) aan de zijde van de man, omdat hij de beet vrijwel zeker zou hebben overleefd als hij zich binnen (of zelfs na) 48 uur had laten behandelen. Uiteenlopende ernst van de door werkgever en de man gemaakte fouten noopt echter op grond van billijkheid tot andere verdeling van de schade: 35/65, zodat werkgever 35% van de schade dient te vergoeden.

Deze zaak betreft een eindbeschikking in deelgeschil. Verweersters in deze zaak zijn Healthy Entrepreneurs B.V. (hierna: HE) en haar aansprakelijkheidsverzekeraar Nationale Nederlanden (hierna: NN). Naam 1 is gedurende zijn verblijf in het buitenland, waar hij verbleef in opdracht van zijn werkgever, gebeten door een hond, als gevolg waarvan bij hem rabiës is ontstaan. Naam 1 is overleden aan de gevolgen van rabiës. HE en NN hebben de kantonrechter in eerste plaats verzocht op de bindende eindbeslissing dat HE aansprakelijk is voor de uit de beet van de hond voortgekomen schade, terug te komen. De kantonrechter ziet daarvoor echter geen aanleiding en wijst dit verzoek dan ook af. Bij tussenbeschikking is verder bepaald dat sprake is van eigen schuld aan de zijde van naam 1, omdat naam 1 wist of had moeten weten dat hij toen hij ongevaccineerd werd gebeten door een hond in het buitenland, zo snel mogelijk medisch behandeld diende te worden.

In de tussenbeschikking zijn partijen in de gelegenheid gesteld om zich bij akte uit te laten over wat precies in de eerste 48 uur na de hondenbeet is gebeurd, of behandeling in die 48 uur mogelijk was en hoe groot de kans van slagen was geweest als deze behandeling (ook ná 48 uur) had plaatsgevonden. Beide partijen hebben van deze gelegenheid gebruik gemaakt. De kantonrechter concludeert op grond van de door partijen overgelegde stukken dat naam 1 binnen 48 uur behandeld had kunnen worden en als hij dat had laten doen en hem het juiste medicijn was toegediend, hij vrijwel zeker de beet had overleefd. Verder blijkt naar het oordeel van de kantonrechter dat ook behandeling met het juiste medicijn de dagen na de eerste 48

uur na de beet mogelijk zinvol zou zijn geweest, temeer omdat de symptomen van de ziekte zich (pas) na 46 dagen bij naam 1 openbaarden. Zoals overwogen in de tussenbeschikking is onder die omstandigheden sprake van eigen schuld van naam 1, aldus de kantonrechter. Op grond van de overlevingskansen binnen 48 uur, maar ook daarna, alsmede de mogelijkheden die naam 1 had om binnen dit tijdsbestek van 48 uur, maar ook daarna, de juiste medische hulp te krijgen, gaat de kantonrechter ervan uit dat naam 1 voor 85 procent aan het ontstaan van de schade heeft bijgedragen. De uiteenlopende ernst van de door HE en naam 1 gemaakte fouten, noopt echter naar het oordeel van de kantonrechter op grond van billijkheid tot een andere verdeling van de schade dan 15/85. Het is immers moeilijk voorstelbaar dat naam 1, toen hij besloot om niet direct naar de dokter te gaan, daadwerkelijk besepte dat dit zou leiden tot zijn (zeer spoedig) overlijden. Nu verder niemand naam 1 hier expliciet op heeft gewezen, kan de omstandigheid dat hij dit niet heeft gedaan hem minder worden verweten. Daarbij komt dat de beetwond zelf voorspoedig genas, waardoor de wond op zichzelf geen aanleiding gaf om medische hulp in te schakelen. Nu verder het bijtincident niet tijdens zijn werk, in welk geval deze 'eigen schuld' wettelijk is uitgesloten, maar wel gedurende zijn verblijf in opdracht van zijn werkgever heeft plaatsgevonden, bestaat reden om een billijkheidscorrectie toe te passen en de verdeling tussen HE en verzoekster naar billijkheid te corrigeren naar 35/65, zodat HE 35 procent van de schade dient te vergoeden. Daarbij is in aanmerking genomen dat HE naam 1 verzekerd had voor de schade en dat de verzekeraar inmiddels € 250.000 bruto aan verzoekster heeft uitgekeerd.

De kantonrechter verklaart voor recht dat HE aansprakelijk is voor de schade door het overlijden van naam 1 en dat de daaruit ontstane schade voor 35 procent door HE dient te worden vergoed.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:2223

Zaaknummer: EA 16-960

Rechters: L. van Berkum

Advocaten: M.R. Lauxtermann en A.K. Sjouw

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling ter zake van zedendelicten (ontucht). Hof stelt vast dat wettelijk gezien op dit moment door de benadeelde partijen uitsluitend aanspraak kan worden gemaakt op die kosten voor rechtsbijstand die zijn gemaakt ten behoeve van genoemde personen in hun rol als benadeelde partij (dus: niet in hun rol als slachtoffer).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:3696

Zaaknummer: 21-003262-16

Rechters: J.J. Beswerda, O. Anjewierden en P.W.J. Sekeris

Advocaten: M.A. Lubbers en R. Korver

Wetsartikelen: 36f Sr en 247 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot zware mishandeling door hard met duim in het oog van het slachtoffer te drukken. Hof stelt de omvang van de immateriële schadevergoeding vast op € 2.500, in het bijzonder gelet op de omstandigheid dat de benadeelde partij slachtoffer is geworden van een bijzonder akelig geweldsdelict, als gevolg waarvan hij gedurende enkele maanden buitengewoon storend letsel heeft bekomen en medische behandelingen heeft moeten ondergaan en gederfde levensvreugde heeft ervaren.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 04-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:1436

Zaaknummer: 23-003662-15

Rechters: R. Kuiper, J.J.I. de Jong en M.J.A. Duker

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. De door verzoeker gestelde klachten kunnen vanwege pre-existentie niet worden gerelateerd aan het ongeval. Geen aanleiding voor nadere bevoorschotting. Kosten deelgeschil komen niet voor vergoeding in aanmerking, nu uit de beschikbare medische informatie reeds blijkt dat sprake is van pre-existente klachten en een medisch oordeel is gegeven dat causaal verband tussen ongeval en klachten ontbreekt; volstrekt onnodig of onterecht ingestelde procedure.

Verzoeker heeft letsel opgelopen als gevolg van een ongeval. Amlin Insurance SE (hierna: Amlin) heeft aansprakelijkheid van haar verzekerde voor het ontstaan van het ongeval erkend en een voorschot van € 1.000 aan verzoeker betaald. In de onderhavige deelgeschilprocedure verzoekt verzoeker de rechtbank om te bepalen dat Amlin aan verzoeker een voorschot beschikbaar stelt van € 7.500 en om Amlin te veroordelen tot betaling van de gedeclareerde en onbetaald gebleven buitengerechtelijke kosten van € 5385,38, met begroting en veroordeling van Amlin in de kosten van dit geding.

Daargelaten of het verzoek al dan niet prematuur is, is de kantonrechter van oordeel dat onvoldoende is gebleken van een causaal verband tussen de klachten van verzoeker en het ongeval. Daartoe wordt het volgende overwogen. Verzoeker heeft sinds het ongeval onder meer geklaagd over pijn in zijn rug met tintelingen naar zijn been en angstklachten. Voor deze klachten heeft verzoeker na het ongeval een neuroloog bezocht. Deze neuroloog stelt onder meer dat verzoeker sinds drie maanden rugpijn met uitstraling naar het linkerbeen heeft. Gelet op de datum waarop verzoeker de neuroloog bezocht (19 mei 2015) en de dag van het ongeval (7 mei 2015), heeft de medisch adviseur van Amlin begrijpelijkerwijs geconcludeerd dat de rugklachten pre-existent zijn. Verder blijkt uit de medische informatie afkomstig van de huisarts dat verzoeker reeds sinds maart 2014 klaagt over nek-, rug-, schouder- en beenpijn en angstklachten. Voor een nadere bevoorschotting is ten minste vereist dat aannemelijk is dat de schade meer omvat dan het bedrag waarvoor hij thans bevoorschot is. Dat is de kantonrechter niet gebleken, zodat het verzoek zal worden afgewezen.

De kantonrechter is daarnaast van oordeel dat van een volstrekt onnodig of onterecht

ingestelde procedure in dit geval sprake is. Het causaal verband (en de omvang van de schade) is reeds lange tijd onderwerp van discussie tussen partijen. De beschikbare medische informatie is afkomstig van verzoeker. Reeds uit die informatie blijkt dat sprake is van pre-existente klachten en is een medisch oordeel gegeven dat causaal verband tussen het ongeval en de klachten ontbreekt. Ook (de gemachtigde van) verzoeker kon en moest daaruit opmaken dat de omvangrijke pre-existentie aan klachten, zonder nadere onderbouwing die niet is gegeven, een beletsel is voor het veronderstellen van een causaal verband tussen de gestelde hogere schade en het ongeval. De kosten van de behandeling van het verzoek komen, gelet op het voorgaande, niet voor vergoeding in aanmerking.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:3124

Zaaknummer: 6491427 RP VERZ 17-50638

Rechters: J.L.M. Luiten

Advocaten: O. Emre, H. van Chr Dijk en K. Erturk

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met halfzusje, dat ten tijde van de ontucht tussen de 4 en 7 jaar oud was. Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 5.000) aan slachtoffer. Verweer van raadsman over de effecten van deze schadevergoeding op de familiale verhoudingen, kan er niet toe leiden dat de vordering wordt afgewezen dan wel niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 15-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:3670

Zaaknummer: 03/866179-17

Rechters: S.A.M.C. van de Winkel, J.J.M. Wassenberg en M.B.T.G. Steeghs

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 244 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Gevoegde zaken van verzoekers die beide na een hen (afzonderlijk van elkaar) overkomen ongeval zijn bijgestaan door dezelfde advocaat. Door advocaat namens verzoekers ingesteld verzoek niet-ontvankelijk vanwege inmiddels gesloten vaststellingsovereenkomsten, waardoor geen sprake meer is van een geschil. Kosten deelgeschil komen niet voor vergoeding in aanmerking, nu in beide zaken sprake is van volstrekt onnodig of onterecht ingestelde procedure (advocaat had contact moeten leggen met verzoekers).

In deze procedure worden twee zaken gevoegd behandeld. Beide verzoekers is (in 2015 respectievelijk 2016) een ongeval overkomen en beide verzoekers zijn in eerste instantie bijgestaan door dezelfde belangenbehartiger. In beide zaken is de wederpartij de verzekeraar ASR. Tussen verzoeker 1 en ASR is medio 2017 een vaststellingsovereenkomst tegen finale kwijting tot stand gekomen en tussen verzoeker 2 en ASR is eind 2017 een vaststellingsovereenkomst tegen finale kwijting tot stand gekomen.

In deze procedure verzoeken verzoekers bij wijze van deelgeschil ASR te veroordelen over te gaan tot betaling van de tot op heden gedeclareerde en onbetaald gebleven buitengerechtelijke kosten ter hoogte van € 3.338,26 (verzoeker 1) en € 613,27 (verzoeker 2).

De kantonrechter overweegt dat voor de ontvankelijkheid in de deelgeschilprocedure vereist is dat sprake is van een geschil tussen partijen waarvan de beëindiging kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst en dat nu in beide zaken een vaststellingsovereenkomst tegen finale kwijting tot stand is gekomen er geen sprake meer is van een geschil. ASR heeft verder nog aangevoerd dat de belangenbehartigers van beide verzoekers hun einddeclaraties hebben mogen indienen en dat deze reeds door ASR zijn voldaan. De kantonrechter wijst de verzoeken af in verband met niet-ontvankelijkheid van verzoekers.

De kantonrechter is bovendien van oordeel dat in beide zaken van een volstrekt onnodig of

onterecht ingestelde procedure sprake is. In beide zaken heeft de advocaat de verzoekschriften ingediend zonder overleg met verzoekers. Het had op zijn weg gelegen eerst contact op te nemen met verzoekers alvorens een deelgeschilprocedure te starten. Zodoende had hij kunnen weten dat er reeds een getekende vaststellingsovereenkomst was toen hij het verzoek indiende (in de zaak van verzoeker 1) en dat de buitengerechtelijke kosten daarvan onderdeel zijn. De advocaat had dan kunnen weten dat verzoeker 1 niet-ontvankelijk zou worden verklaard in zijn verzoek in de deelgeschilprocedure.

In de zaak van verzoeker 2 is de vaststellingsovereenkomst weliswaar getekend nadat het verzoek bij de rechtbank was ingediend, maar ook in dat geval is het verzoek naar het oordeel van de kantonrechter volstrekt onnodig ingesteld. Indien de advocaat contact zou hebben opgenomen met verzoeker 2, zou hij hebben vernomen dat verzoeker 2 al in een vergevorderd stadium was met de onderhandelingen met ASR tot het bereiken van een vaststellingsovereenkomst. De gemachtigde had het indienen van het verzoek achterwege moeten laten of had hij in ieder geval moeten wachten totdat de onderhandelingen tussen verzoeker 2 en ASR tot een einde waren gekomen. Als hij dat had gedaan, was hem bekend geweest dat verzoeker 2 en ASR een vaststellingsovereenkomst zouden sluiten waarvan de buitengerechtelijke kosten onderdeel uitmaken en had hij kunnen weten dat verzoeker 2 niet-ontvankelijk zou worden verklaard in zijn verzoek.

De kantonrechter is daarom van oordeel dat de kosten van de behandeling van het verzoek niet voor vergoeding in aanmerking komen. Begroting van deze kosten kan achterwege blijven.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:3123

Zaaknummer: 64477944 RP VERZ 17-5627

Rechters: J.L.M. Luiten

Advocaten: O. Emre en P.C. Knijp

Wetsartikelen: 1019aa Rv en 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Onrechtmatige publicatie. Kort geding. Vordering verbod op voorhand van publicatie artikel over eiser afgewezen. Geen grond om aan te nemen dat die publicatie onrechtmatig zal zijn jegens hem. Voorshands is onvoldoende aannemelijk dat sprake is van (een dreigend) onrechtmatig handelen dat grond vormt voor de gevorderde beperking van de uitingsvrijheid van Quote.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:2389

Zaaknummer: KG ZA 18-65

Rechters: M. van Walraven

Advocaten: J.A. Schaap en A. Chr Alberdingk Thijm

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Is als gevolg van valongeval op terrein van Metro sprake van schadeposten verlies van arbeidsvermogen en kosten huishoudelijke hulp? Schadepost verlies van arbeidsvermogen onvoldoende geconcretiseerd/toegelicht, mede gezien de leeftijd van verzoekster en haar pre-existente klachten. Schadepost huishoudelijke hulp tevens onvoldoende onderbouwd, mede gezien de pre-existente klachten, de leeftijd van verzoekster en de omstandigheid dat de huishoudelijke hulp die verzoekster reeds vóór het ongeval ontving en waarvan zij stelt dat zij deze slechts tot aan de pensioengerechtigde leeftijd wenste te ontvangen, na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd niet is stopgezet.

Verzoekster is een ongeval overkomen waarbij zij (schouder)letsel heeft opgelopen, toen zij op een donkere avond als voetganger op een niet-verlicht parkeerterrein van Metro (een MAKRO-filiaal) over een betonnen rand, een zogeheten varkensrug, ten val is gekomen. Verzekeraar Zurich heeft namens Metro aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend.

In deze procedure verzoekt verzoekster de rechtbank om bij wijze van deelgeschil te bepalen dat als gevolg van het ongeval sprake is van de schadeposten verlies van verdienvermogen en kosten huishoudelijke hulp. Zij verzoekt de rechtbank tevens te bepalen dat Metro aansprakelijk is voor deze schadeposten en zij verzoekt om Metro en Zurich hoofdelijk te veroordelen tot betaling van de schade ter zake van deze schadeposten. Verzoekster stelt primair dat de schadepost verlies van verdienvermogen dient te worden vastgesteld op € 34.800 en de schadepost huishoudelijke hulp op € 19.011.

Met betrekking tot het verlies van arbeidsvermogen overweegt de rechtbank als volgt. De rechtbank is van oordeel dat op basis van de door verzoekster overgelegde (financiële) bescheiden niet kan worden vastgesteld dat verzoekster voor haar werkzaamheden (hand- en spandiensten) ten behoeve van de webshop van haar echtgenoot en zoon een maandelijkse

beloning (van € 1.000) heeft ontvangen. De rechtbank volgt verzoekster evenmin in haar subsidiaire stelling dat haar werkzaamheden voor de webshop op een meer abstracte wijze dienen te worden gewaardeerd, nu zij deze stelling onvoldoende feitelijk heeft onderbouwd. Tot slot is de rechtbank van oordeel dat verzoekster haar stelling, dat zij is gestopt met de werkzaamheden voor de webshop vanwege de klachten ten gevolge van het ongeval, tegenover het gemotiveerde verweer van verweersters onvoldoende heeft geconcretiseerd en toegelicht. Mede gezien de leeftijd van verzoekster en de pre-existente klachten van verzoekster, waaronder een versleten rechterheup en klachten ten gevolge van een trombosebeen, zijn zonder nadere toelichting onvoldoende feiten naar voren gebracht voor de conclusie dat verzoekster haar werkzaamheden voor de webshop heeft beëindigd vanwege de klachten ten gevolge van het ongeval. De rechtbank komt tot de conclusie dat het verzoek voor zover het betrekking heeft op verlies van verdienvermogen, moet worden afgewezen.

Met betrekking tot de kosten voor huishoudelijke hulp overweegt de rechtbank als volgt. Verzoekster stelt dat zij voornemens was om bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd de externe hulp (drie uur per week) af te zeggen en de huishoudelijke werkzaamheden zelf weer volledig op te pakken, maar dat zij door de klachten en beperkingen ten gevolge van het ongeval blijvend behoefte heeft gekregen aan huishoudelijke hulp voor drie uur in de week. De rechtbank oordeelt dat het, mede gezien het gemotiveerde verweer van verweersters, op de weg van verzoekster had gelegen om haar stelling nader toe te lichten en te onderbouwen. Dit heeft verzoekster nagelaten en zonder nadere feiten is de rechtbank van oordeel dat zonder ongeval de huishoudelijke hulp eveneens zou zijn voortgezet. Daartoe acht de rechtbank de hiervoor reeds genoemde pre-existente klachten en de leeftijd van verzoekster en de omstandigheid dat de huishoudelijke hulp vóór het ongeval na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd niet is stopgezet van belang. De rechtbank wijst het verzoek van verzoekster derhalve ook op dit punt af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:4865

Zaaknummer: C/09/540325 / HA RK 17-474

Rechters: M.C. van Ritsema Eck-van Drempt

Advocaten: J.F. Schultz en J. Streefkerk

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Aanrijding tussen scooter en tram, waarbij verzoeker ernstig letsel heeft opgelopen. Verzoek verklaring voor recht dat bij de berekening van de schade door verlies aan arbeidsvermogen als uitgangspunt dient te worden gehanteerd dat verzoeker in de hypothetische situatie zonder ongeval in de bouwsector werkzaam zou zijn gebleven en een inkomen zou hebben genoten op het niveau van een trappensteller, afgewezen. Rechtbank acht zich onvoldoende voorgelicht om op het verzoek te kunnen beslissen en acht deskundigenonderzoek noodzakelijk. Deelgeschilprocedure leent zich niet voor een dergelijk onderzoek.

Verzoeker is betrokken geweest bij een verkeersongeval. Hij zat bij een vriend achterop de bromfiets en de bromfiets is in aanrijding gekomen met een tram. Hierbij is de vriend van verzoeker dusdanig zwaargewond geraakt dat hij twee dagen later is overleden. Verzoeker liep zwaar letsel op, bestaande uit een gecompliceerde rechterbovenbeenfractuur, een groot wekedelenletsel aan het linkerbovenbeen, een ribfractuur en bandletsels van de rechterknie. Zijn werk als trappensteller kan hij niet meer uitvoeren. Allianz heeft in haar hoedanigheid van verzekeraar voor het ongeval voor negentig procent aansprakelijkheid erkend, daarmee rekening houdend met tien procent eigen schuld van verzoeker.

Verzoeker verzoekt in dit deelgeschil om te bepalen dat bij de berekening van de schade door verlies aan arbeidsvermogen als uitgangspunt dient te worden gehanteerd dat verzoeker in de hypothetische situatie zonder ongeval in de bouwsector werkzaam zou zijn gebleven en een inkomen zou hebben genoten op het niveau van een trappensteller en daarmee om Allianz te veroordelen tot het betalen van een bedrag van € 50.000 als voorschot op de schade door verlies aan arbeidsvermogen.

De rechtbank acht zich onvoldoende voorgelicht om op het verzoek van verzoeker te kunnen beslissen. Allereerst is er op dit moment onvoldoende informatie beschikbaar om antwoord te kunnen geven op de vraag hoe reëel het is dat verzoeker in de situatie zonder ongeval in de

bouw werkzaam zou zijn gebleven. Het is onvoldoende duidelijk wat de invloed is van de crisis in de bouw en het detentieverleden van verzoeker. Daarnaast heeft de rechtbank onvoldoende informatie om de vraag te kunnen beantwoorden of, en zo ja in hoeverre, verzoeker zijn schadebeperkingsplicht heeft geschonden. Met andere woorden, onvoldoende duidelijk is welke werkzaamheden verzoeker na het ongeval, gelet op zijn beperkingen, vanaf welk moment kon doen en hoeveel inkomen hij hiermee kon genereren. Zodoende is geen inschatting te maken van de hoogte van de schade van verzoeker als gevolg van een verlies aan arbeidsvermogen. Om deze vragen te kunnen beantwoorden is deskundigenonderzoek nodig, uit te voeren door bijvoorbeeld een arbeidsdeskundige en wellicht een econoom. Dit gaat dermate veel tijd, geld en moeite kosten dat de deelgeschilprocedure zich daarvoor niet leent. Uitgangspunt is immers dat de deelgeschilprocedure eenvoudig, snel en kostenefficiënt dient te zijn. De rechtbank ziet geen aanleiding om in dit geval een uitzondering te maken op dat uitgangspunt. Dit leidt ertoe dat de rechtbank het verzoek afwijst.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:5839

Zaaknummer: C/16/440122 / HA RK 17-125

Rechters: P. Krepel

Advocaten: M.H.M. Verbeemen en N.C. Haase

ANNOTATIE

Moet de deelgeschilrechter beslissen wanneer beide partijen dat verzoeken?

mr. Y. Bosschaart

De Rechtbank Noord-Holland heeft op 21 juli 2016 uitspraak gedaan in een zaak aangaande verkeersaansprakelijkheid, waarin een deelgeschil aanhangig was gemaakt, terwijl de toedracht van het ongeval tussen partijen in geschil was. Hoewel ter zitting aan de orde was gekomen dat nader bewijs noodzakelijk was en dat de zaak zich om die reden niet leende voor een beslissing in een deelgeschil, hebben partijen de rechtbank verzocht toch te beslissen op het verzoek. De rechtbank heeft aan dat verzoek gehoor gegeven. In deze annotatie staat de vraag centraal of de rechtbank het verzoek om te beslissen in de deelgeschilprocedure had kunnen en moeten afwijzen.

1. Inleiding

De Rechtbank Noord-Holland heeft op 21 juli 2016 uitspraak gedaan in een zaak aangaande verkeersaansprakelijkheid, waarin een deelgeschil aanhangig was gemaakt, terwijl de toedracht van het ongeval tussen partijen in geschil was. Hoewel ter zitting aan de orde was gekomen dat nader bewijs noodzakelijk was en dat de zaak zich om die reden niet leende voor een beslissing in een deelgeschil, hebben partijen de rechtbank verzocht toch te beslissen op het verzoek. De rechtbank heeft aan dat verzoek gehoor gegeven. In deze annotatie staat de vraag centraal of de rechtbank het verzoek om te beslissen in de deelgeschilprocedure had kunnen en moeten afwijzen. Achtereenvolgens ga ik in deze annotatie in op de feiten van de zaak, de vordering, de beslissing van de rechtbank om op verzoek van beide partijen te beslissen op het verzoek in de deelgeschilprocedure en het oordeel van de rechtbank over de aansprakelijkheid.

2. De feiten

De feiten in deze zaak waren als volgt. Op 2 maart 2015 heeft tussen verzoeker en verweerder een aanrijding plaatsgevonden. Verzoeker heeft op een motor binnen de bebouwde kom bij een kruising een Jeep rechts ingehaald die stond voorgesorteerd om linksaf te slaan. Verzoeker week daarbij uit naar rechts en kwam hierdoor op het fietspad terecht. Op het moment van

inhalen is hij in botsing gekomen met verweerder die uit tegengestelde richting op het fietspad fietste. Beiden zijn ten val gekomen. Verzoeker is enige tijd buiten bewustzijn geweest en heeft bij de val letsel opgelopen als gevolg waarvan hij per ambulance naar het ziekenhuis is vervoerd. Uit het proces-verbaal van de politie volgt dat verweerder op het moment van de aanrijding aan de linkerzijde van de weg reed en zich zodanig heeft gedragen dat hierdoor gevaar op de weg werd veroorzaakt. Verweerder is WA-verzekerd bij Delta Lloyd Schadeverzekeringen N.V. (hierna: Delta Lloyd). Delta Lloyd heeft de aansprakelijkheid van de hand gewezen, maar heeft zich op een later moment bereid verklaard in het kader van een minnelijke regeling veertig procent van de schade te vergoeden. Verzoeker heeft dit aanbod afgewezen en heeft een deelgeschil aanhangig gemaakt.

3. De vordering

Verzoeker heeft de rechtbank verzocht voor recht te verklaren dat verweerder gehouden is tot volledige vergoeding van de door verzoeker geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade als gevolg van het ongeval op 2 maart 2015, althans een door de rechtbank te bepalen percentage daarvan, met hoofdelijke veroordeling van verweerder en Delta Lloyd in de gemaakte proceskosten. Primair stelt verzoeker dat sprake is van overmacht, zodat verweerder de volledige schadevergoedingsplicht draagt. Subsidiair stelt verzoeker dat de fouten van verweerder – roekeloos met hoge snelheid op het verkeerde fietspad tegen de toegestane richting in rijden en buiten het fietspad raken – zoveel hebben bijgedragen aan het ontstaan van het ongeval dat dit meebrengt dat op verweerder de volledige vergoedingsplicht rust. Verzoeker stelt dat de schade van verzoeker niet het gevolg is van een omstandigheid die aan verzoeker kan worden toegerekend. Het bijzondere gevaar waarvoor artikel 185 VWW bescherming beoogt te bieden, heeft geen invloed gehad, omdat verzoeker stapvoets reed. Dit bijzondere gevaar dient dan ook niet te worden meegewogen in de causale verdeling. Verzoeker betwist dat hij op het naastliggende fietspad terecht is gekomen. Meer subsidiair stelt verzoeker dat, indien de causaliteitsverdeling is vastgesteld op minder dan honderd procent aansprakelijkheid aan de zijde van verweerder, op grond van de billijkheid de volledige vergoedingsplicht op verweerder dient te rusten, omdat verzoeker zeer ernstig letsel – wervelfracturen en een breuk in de schouderkop – heeft opgelopen. Ook dient te worden meegewogen dat verweerder is verzekerd, terwijl de schade van verzoeker niet is verzekerd. Ten slotte dient rekening te worden gehouden met de grote mate van verwijtbaarheid van het gevaarzettend gedrag van verweerder.

4. De beoordelingsruimte van de deelgeschilrechter

Doel van de deelgeschilprocedure is de buitengerechtelijke onderhandelingen te bevorderen (artikel 1019w Rv). Gezien deze ratio van de deelgeschilprocedure, dient de rechter te toetsen

of de verzochte beslissing voldoende kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Zo is een deelgeschilprocedure niet bestemd voor het voorleggen van het gehele geschil (Rb. 's-Gravenhage 15 november 2012, ECLI:NL:RBSGR:2012:BZ2361, r.o. 4.2), of voor een verzoek om verweerder te veroordelen in de buitengerechtelijke kosten, nadat een vaststellingsovereenkomst is gesloten (Rb. 's-Hertogenbosch 23 september 2010, ECLI:NL:RBSHE:2010:BN8382, r.o. 3) en is deze procedure bijvoorbeeld niet geschikt voor een verzoek tot het gelasten van een deskundigenbericht (Rb. 's-Gravenhage 23 juli 2013, ECLI:NL:RBDHA:2013:9278, r.o. 4.12). De rechter dient te beoordelen of de bijdrage van de verzochte beslissing aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst, opweegt tegen de kosten en het tijdsverloop van de procedure (*Kamerstukken II 2007/08*, 31518, 3, p. 10). De rechter heeft hierbij een ruime beoordelingsruimte (*Kamerstukken II 2007/08*, 31518, 8, p. 9). De vraag is dan of die beoordelingsruimte ook geldt wanneer beide partijen stellen dat de op het verzoek te nemen beslissing bijdraagt aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst of dat de partijautonomie meebrengt dat de rechter in een dergelijk geval niet de mogelijkheid heeft te oordelen dat die bijdrage onvoldoende is. Uit de parlementaire geschiedenis volgt dat, ook wanneer beide partijen de rechter verzoeken te beslissen op het verzoek, de rechter dat verzoek kan afwijzen. Terecht wordt genoemd dat de rechter slechts lijdelijk is ten aanzien van de omvang van de rechtsstrijd, maar niet ten aanzien van de afwikkeling van het geschil. Naast de criteria van artikel 3:33 jo. 3:15 BW en artikel 3:303 BW, heeft de rechter een zelfstandige beoordelingsruimte om het verzoek af te wijzen. Die beoordelingsruimte dient er bijvoorbeeld toe oneigenlijk gebruik van de deelgeschilprocedure tegen te gaan (*Kamerstukken II 2007/08*, 31518, 3, p. 8). In de onderhavige zaak is de toedracht van het ongeval tussen partijen in geschil. Ten aanzien van de toedracht dient nader bewijs te worden geleverd. Ter gelegenheid van de zitting hebben partijen de rechtbank verzocht desondanks te beslissen op het verzoek op basis van de zich in het dossier bevindende stukken en hetgeen over en weer ter zitting is verklaard. De rechtbank heeft dit verzoek gehonoreerd. Mijns inziens valt het verzoek van partijen te kwalificeren als oneigenlijk gebruik van de deelgeschilprocedure, omdat nader bewijs noodzakelijk is en de deelgeschilprocedure, in tegenstelling tot een bodemprocedure, geen ruimte biedt voor nader bewijs. Het geschil had dus moeten worden voorgelegd in een bodemprocedure. In die procedure had dan nader bewijs kunnen worden geleverd. De rechtbank had mijns inziens dan ook gebruik moeten maken van haar zelfstandige beoordelingsruimte om het verzoek van partijen om te beslissen op het verzoek in de deelgeschilprocedure, af te wijzen. Het feit dat beide partijen de rechtbank hebben verzocht toch op het verzoek te beslissen, staat daar immers, zoals hiervoor uiteengezet, niet aan in de weg. Het feit dat beide partijen om een beslissing verzoeken, doet niet af aan de beoordelingsvrijheid van de deelgeschilrechter ten aanzien van de vraag of de zaak zich leent voor een deelgeschilprocedure. Uit de

parlementaire geschiedenis volgt immers dat die beoordelingsvrijheid juist is toegekend voor situaties waarin beide partijen stellen dat de op het verzoek te nemen beslissing bijdraagt aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Voorkomen moet worden dat de deelgeschilprocedure wordt gebruikt voor een ander doel dan waarvoor deze bestemd is. Op die manier kan onnodige belasting van de rechterlijke macht met deelgeschilprocedures voorkomen worden. Ten eerste komt de rechter namelijk niet toe aan de beslissing op het verzoek in het deelgeschil, wanneer de rechter oordeelt dat de zaak zich niet leent voor een deelgeschilprocedure, zodat de procedure minder tijdrovend is dan wanneer wel op het verzoek wordt beslist. Ten tweede kan van een preventieve werking worden gesproken, wanneer uit de rechtspraak volgt dat rechters niet te snel overgaan tot de beslissing op het verzoek, maar ook stilstaan bij de vraag of de zaak zich leent voor een oordeel in een deelgeschilprocedure of dat sprake is van oneigenlijk gebruik van deze procedure en het verzoek om te beslissen, indien nodig, op laatstgenoemde grond afwijzen. Daarnaast komt het de kwaliteit van de rechtspraak niet ten goede, wanneer de rechter in een deelgeschil op basis van de beschikbare informatie een oordeel velt, terwijl nader bewijs noodzakelijk is en de bodemprocedure daar, in tegenstelling tot de deelgeschilprocedure, wel de nodige ruimte voor biedt. Daarbij wil ik er op wijzen dat uit artikel 1019cc Rv volgt dat, voor zover in de beschikking uitdrukkelijk en zonder voorbehoud is beslist op één of meer geschilpunten tussen partijen betreffende hun materiële rechtsverhouding, de rechter daaraan in de procedure ten principale op dezelfde wijze gebonden is als wanneer de beslissing zou zijn opgenomen in een tussenvonnis in die procedure. In de bodemprocedure kan op het oordeel van de deelgeschilrechter dus slechts op beperkte gronden worden teruggekomen. Om de kwaliteit van de rechtspraak te waarborgen en onnodige belasting van de rechterlijke macht met deelgeschilprocedures te voorkomen, dient de deelgeschilprocedure enkel te worden gebruikt voor het doel waarvoor deze bestemd is. In een situatie waarin nader bewijs nodig is, bijvoorbeeld omdat de toedracht van het ongeval tussen partijen in geschil is, zoals in de onderhavige zaak het geval was, dient de rechter mijns inziens gebruik te maken van de zelfstandige beoordelingsruimte die de deelgeschilrechter – ondanks het verzoek van partijen – toekomt en het verzoek om op het verzoek in de deelgeschilprocedure te beslissen, af te wijzen.

5. Het oordeel omtrent de aansprakelijkheid

Ten aanzien van de aansprakelijkheid luidt het oordeel van de rechtbank als volgt. De rechtbank overweegt dat de geschilpunten moeten worden beoordeeld aan de hand van artikel 6:162 BW, waarbij geldt dat artikel 185 WVV reflexwerking heeft. De vijftigprocentregel is in dat kader niet van toepassing. Door een inhaalmanoeuvre te verrichten zonder te wachten tot daarvoor voldoende ruimte was, heeft verzoeker naar het oordeel van de rechtbank

verwijtbaar gehandeld. Dat verweerder in tegengestelde richting over het fietspad reed, is niet zo onwaarschijnlijk dat verzoeker daarmee bij het bepalen van zijn verkeersgedrag geen rekening diende te houden. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van overmacht. Verder oordeelt de rechtbank dat beide gedragingen in gelijke mate hebben bijgedragen aan het ontstaan van het ongeval. De rechtbank ziet geen aanleiding om de vastgestelde causale verdeling met toepassing van de billijkheidscorrectie te corrigeren. De rechtbank oordeelt dat verweerder vijftig procent van de door verzoeker geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade dient te vergoeden. Wanneer de rechtbank het verzoek om te beslissen op het verzoek in de deelgeschilprocedure had afgewezen en partijen – om een oordeel van de rechter te krijgen – genoodzaakt waren geweest een bodemprocedure aanhangig te maken en daarin aanvullend bewijs naar voren was gekomen, had het oordeel mogelijk anders geluid. De juistheid van het oordeel van de rechtbank omtrent de aansprakelijkheid durf ik op basis van de beschikbare informatie dus niet in te schatten.

RECHTSPRAAK

De uitlating van de gemeente Emmen in een dagblad dat er bij de gemeente sinds 2015 zo'n vijftig tot zestig zaken door eiser (lid van belangengroep) aanhangig zijn gemaakt, is niet onrechtmatig jegens eiser. Eiser heeft onvoldoende gesteld voor de conclusie dat de uitspraken niet waar zijn. De gemeente heeft in het gewraakte krantenartikel een uitleg gegeven over wat zij bedoelt met het begrip 'zaken'. Verder heeft zij aan de hand van een uitdraai uit haar registratiesysteem uitgelegd hoe ze bij het genoemde aantal komt.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:1486

Zaaknummer: C/19/122393 / KG ZA 18-52

Rechters: E.W. van Weringh

Advocaten: T.J. van Vugt en M.R. Gans

Wetsartikelen: 6:162 BW, 8 EVRM en 10 EVRM